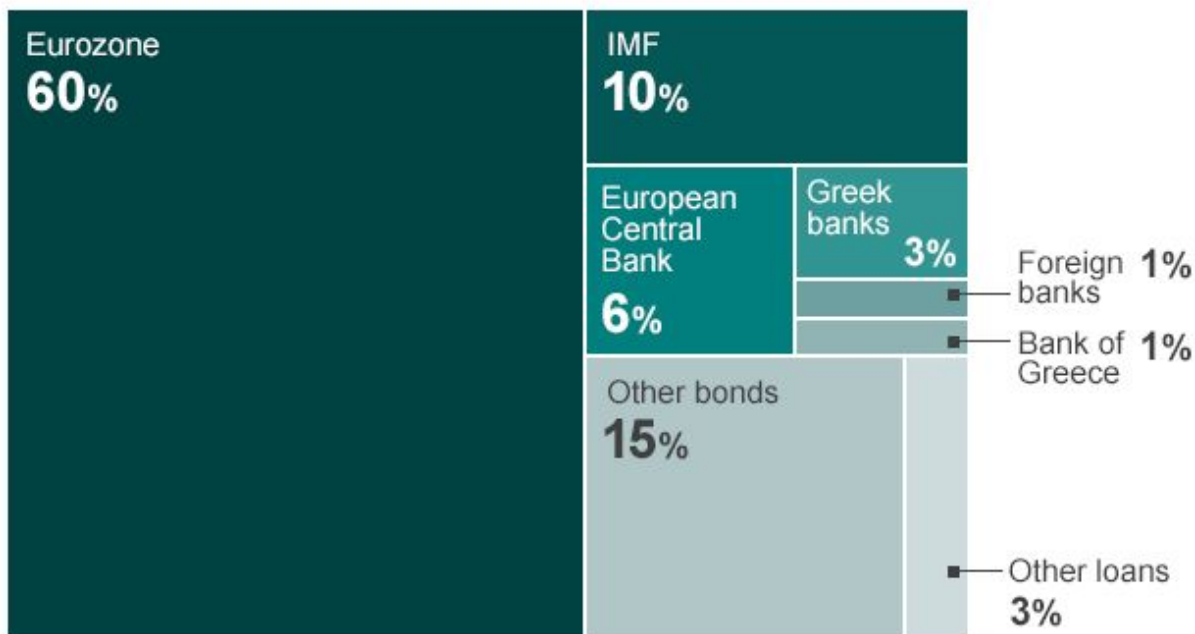

Παναγιώτης Μαυροειδής Who does Greece owe?

Total debt €323 bn

Source: Open Europe

BBC

Όπως και να το κάνεις η στιγμή που ο επικεφαλής του Eurogroup **Γερούν Ντάισελμπλουμ**, ένας κρυόπλαστος γραφειοκράτης εκπρόσωπος των δανειστών της ΕΕ, προσπαθεί να κρύψει το χέρι του, τα ξινισμένα μούτρα του και να γυρίσει την πλάτη του τρέχοντα, ήταν απολαυστική.

Ναι λοιπόν, πρέπει και μπορεί με επιτυχία να βγει γλώσσα και να κρατηθεί ανάστημα απέναντι στις **ιταμές απαιτήσεις** των σύγχρονων αποικιοκρατών και τοκογλύφων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Και αυτό είναι κάτι που υπερβαίνει τα όρια της διαπραγμάτευσης εντός του πλαισίου της ΕΕ που θέτει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Η σύγκρουση με την ΕΕ είναι **ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** καθότι δεν πρόκειται για τους "εταίρους" μας, αλλά για τους **ΔΑΝΕΙΣΤΕΣ** μας, που το μόνο που αντιλαμβάνονται και ξεχωρίζουν είναι η μυρουδιά του χρήματος.

Όπως δείχνει και η σχετική εικόνα που παραθέτουμε με πηγή το BBC, το 60% του χρέους ανήκει στην ίδια την ευρωζώνη, 10% στο ΔΝΤ, 6% στην ΕΚΤ. Δηλαδή το 76% του χρέους ανήκει στα συστατικά μέρη της τρόικας και βασικά στην ευρωζώνη

Συνεπώς αν κάποιος εννοεί τη διαγραφή του χρέους, η κοινή λογική (και όχι απαραίτητα η αριστερή λογική και πολιτική), πρέπει να προετοιμάζεται για αποφασιστική ρήξη και έξοδο από την ευρωζώνη.

Η άρνηση πληρωμών και διαγραφή του χρέους είναι **ΔΙΚΑΙΗ**. Είναι ψέμα ότι αυτό μετατρέπει τον ελληνικό λαό σε “μπαταχτσή”, που δήθεν θα φορτώσει στους ευρωπαϊκούς λαούς τα δικά του λάθη. Ο ελληνικός λαός ούτε ζήτησε ούτε “έφαγε” τα δάνεια. Αυτά, λάδωσαν τη μηχανή και το αντεράκι της ελληνικής ολιγαρχίας, των πολιτικών υπηρετών της και φυσικά απέδωσαν πλούσια κέρδη στους ίδιους τους δανειστές τοκογλύφους. Άλλο τόσο αλήθεια είναι και το αντίστροφο: Το σκάνδαλο της μετατροπής ενός ιδιωτικού χρέους προς τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες σε κρατικό και το φόρτωμά του στους ευρωπαϊκούς λαούς, δεν το χρεώνεται ο ελληνικός λαός, αλλά οι υποτελείς στο κεφάλαιο κυβερνήσεις των άλλων χωρών της ΕΕ, που απλά κινήθηκαν αφενός για να σώσουν τις τράπεζές τους και αφετέρου για να βάλουν έτσι στο χέρι στην ελληνική οικονομία στον αιώνα τον άπαντα. Η σύγκρουση με την ευρωζώνη και η έξοδος από την ΕΕ είναι **ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ**, διότι την τελευταία την συναντάμε μπροστά μας ως δανειστή, ως Σύμφωνο για το Ευρώ που επιβάλλει λιτότητα, ως Σύμφωνο Σταθερότητας που απαιτεί ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς και μόνιμα μνημόνια, ως απαιτητή ιδιωτικοποιήσεων, ως απορρυθμιστή των εργασιακών σχέσεων, ως μηχανή πολεμικών τυχοδιωκτισμών και φυσικά ως άθλιο εκβιαστή μέσω της ελέγχου της ρευστότητας και του κοινού νομίσματος.

Η σύγκρουση με την ευρωζώνη, όχι μόνο δεν είναι βουτιά στο κενό, όπως κινδυνολογεί ακόμη και από τον τάφο της η ΝΔ, αλλά, αντικειμενικά, σήμερα, **ΕΥΝΟΕΙΤΑΙ** και από νέους παράγοντες.

Η ίδια **η ευρωζώνη κλυδωνίζεται από την κρίση** της, το μέλλον της θολώνει από το τέλμα της. Με μια μηδενική ανάπτυξη στην εξαετία 2008-2014 και με ένταση της ανισόμετρης ανάπτυξης στο εσωτερικό της, οι αντιθέσεις μεγάλων οικονομιών όπως της Γαλλίας και της Ιταλίας με την Γερμανία, δεν κρύβονται πλέον κάτω από το χαλί. Βγαίνουν δυναμικά στην επιφάνεια, με αφορμή την ελληνική κρίση.

Η Ευρώπη πράγματι αλλάζει. Όχι στην κατεύθυνση που ισχυρίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά σίγουρα κλυδωνίζεται και αυτό σημαίνει δυνατότητα σύγκρουσης με επιτυχή έκβαση.

Σε συνθήκες οικονομικής καχεξίας παγκόσμια, καθώς η καπιταλιστική κρίση είναι παρούσα, **ο ανταγωνισμός των ξεχωριστών κέντρων οικονομικής ισχύος, ενισχύεται**. Η έννοια του δήθεν “μονοπολικού” κόσμου σπάζει, η εικόνα της ενιαίας παγκόσμιας αγοράς θρυμματίζεται. Οι αντιθέσεις ΗΠΑ-ΕΕ αλλά και ΕΕ-Ρωσίας, έχουν τη δική τους δυναμική. Ο πλέον αποφασιστικός παράγοντας, είναι η ισχυρή **ηθική και πολιτική νομιμοποίηση που δίνει στη σύγκρουση με την ευρωζώνη η παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα** στην Ελλάδα, που απέρριψε συντριπτικά τα προγράμματα σωτηρίας της ΕΕ και έστειλε στα

τάρταρα τους πολιτικούς εντεταλμένους της στην Ελλάδα. Είναι ένα δεδομένο που μετράει και για τους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αξιοποιεί και τους τρεις αυτούς παράγοντες, κινούμενη ωστόσο σε ένα **ναρκοθετημένο πεδίο** και σε λαθεμένες υποθέσεις.

Η απόρριψη της συνέχισης των μνημονίων των προηγούμενων κυβερνήσεων, που είχαν συνηθίσει στο ΝΑΙ στους ευρωπαίους δυνάστες και προστάτες τους, δίνει κύρος στη νέα κυβέρνηση. Ο στόχος όμως για μια νέα **“συμφωνία-γέφυρα”** (Βαρουφάκης) ή **“ένα πρόγραμμα, αλλά όχι μνημόνιο”** (Παππάς) με την ΕΕ, περιορίζει τα πράγματα και τη “διαπραγμάτευση”, μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της εργατοκτόνου πολιτικής της. Η διαφορά με τη κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι υπαρκτή: Οι προηγούμενοι ήξεραν μόνο το ΝΑΙ, αλλά και να υμνολογούν την ΕΕ και να τρομοκρατούν το λαό. Η σημερινή κυβέρνηση επιχειρεί ένα **ΌΧΙ**, αξιοποιώντας τη λαϊκή εντολή και έχοντας επαφή και υποχρέωση ανταπόκρισης στα λαϊκά βάσανα. Αλλά έχει την επικίνδυνη αυταπάτη ότι αυτό μπορεί να ευδοκιμήσει με μια διαπραγμάτευση εντός της ευρωζώνης και χωρίς έστω απειλή εξόδου. Σε αυτό το σημείο, θα γίνουν κάποιες επισημάνσεις.

Μια μετά την άλλη, οι **κυβερνήσεις των χωρών της ΕΕ**, ακόμη και αυτές του Νότου, αφενός με το πιστόλι της Γερμανίας και της Commission στον κρόταφο και αφετέρου επειδή εκφράζουν τα συμφέροντα των αστικών τους τάξεων και όχι των λαών τους, σπεύδουν να πάρουν θέση απέναντι στην ελληνική απόπειρα διαπραγμάτευσης.

Η (δήθεν) **διορθωτική παρέμβαση Ομπάμα** καθώς και οι **διευκρινίσεις του Μοσκοβισί**, έστειλαν ακριβώς το ίδιο μήνυμα: “Κύριοι της Ελλάδας, θα σας στηρίξουμε με κάποιο τρόπο, στο βαθμό που είστε μέσα στην ευρωζώνη και έτσι θα μας είστε και εσείς χρήσιμοι στο να κάνουμε τη δουλειά μας, δηλαδή να πριονίζουμε τη Γερμανική κυριαρχία”.

Ακόμη και η **τακτική της Ρωσίας**, δεν συνίσταται σε καμία περίπτωση στην αποκόλληση της Ελλάδας από την ΕΕ, αλλά στην αξιοποίησή της εντός της. Ας θυμηθούμε πως άδειασε την Κύπρο, αλλά και πως αξιοποιεί ως διαπραγματευτικό χαρτί χωρίς να στηρίζει τη λαϊκή αντιφασιστική εξέγερση στην Ανατολική Ουκρανία.

Για ορισμένους από τους βασικούς επιτελείς του ΣΥΡΙΖΑ, τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι αρνητικά. Αντίθετα θεωρούν πως όσο η συζήτηση μεταφέρεται εντός του πλαισίου της ΕΕ και αποκρούεται η προοπτική ρήξης και εξόδου, τόσο αυξάνουν οι δυνατότητες συμμαχιών και χειρισμών.

Πρόκειται για μια υποθηκευμένη στρατηγική, όσο και αν βολεύει σε πρώτο επίπεδο και αυτό για δύο λόγους.

Ο πρώτος έχει να κάνει με τη **φύση των “συμμάχων”** που αναζητεί μέσα και εκτός της ΕΕ, οι οποίοι κάθε άλλο παρά νοιάζονται για την ανεργία ή την φτώχεια στην Ελλάδα.

Ο δεύτερος και πλέον σημαντικός, σχετίζεται με την **απομάκρυνση από το πλέον δυναμικό στοιχείο που είναι η προσδοκία των εργαζόμενων τάξεων και**

στρωμάτων στην Ελλάδα, ότι αυτή η ρήξη θα βελτιώσει αποφασιστικά τη ζωή τους. Τα περί “λιτού βίου”, οι δηλώσεις πως δεν υπάρχει ούτε ευρώ για αύξηση ή για προσλήψεις και η υμνολογία των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, από-συσπειρώνουν το λαϊκό στρατόπεδο.

Το ζήτημα ωστόσο έχει τεθεί. Ή εμείς ή η ευρωζώνη.

Τώρα περισσότερο από ποτέ, μπορεί και πρέπει να αναληφθεί μια **ενωτική και δυναμική πρωτοβουλία εργατικής λαϊκής κινητοποίησης** που θα απαιτεί στους δρόμους διαγραφή του χρέους και ρήξη/έξοδο από την ευρωζώνη για να ζήσει ο λαός.

Να γεμίσουν οι δρόμοι, να φλογιστούν οι καρδιές, να ανεβαίνει η αυτοπεποίθηση, να εκφράζεται η οργή, κάθε φορά που θα προσβάλλουν τον άνεργο και τον απολυμένο αλαζόνες τύπου Σούλτς, Σόιμπλε, Ντάισελμπλουμ ή όταν συνέρχονται στην ΕΕ για να αποφασίσουν τη μοίρα του ελληνικού λαού. Πότε λοιπόν αν όχι τώρα, θα αποφασίσουμε να γεμίσουμε την πλατεία Συντάγματος και όλες τις πλατείες και δρόμους με οργή, αλλά και αποφασιστικότητα για τη ρήξη, την ανατροπή, τη λαϊκή νίκη;

Να πως τίθενται τα **διλήμματα για τις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς σε όλα τα ρεύματά της**: Είτε ισοσκελισμός της παρουσίας της στο κατώτερο όριο της διαπραγματεύσεως εντός του πλαισίου που θα αποτελούσε πολιτικό λάθος στρατηγικής σημασίας, είτε **σύμπληξη ενός μετώπου κοινής δράσης και ανατροπής** που θα στηρίζεται στην εργατική και λαϊκή αντεπίθεση των αγώνων, των κοινωνικών και δημοκρατικών διεκδικήσεων, αλλά και των πολιτικών στόχων έξω από τα όρια της ευρωζώνης και της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Το λαό φοβούνται. Ακόμη και όταν απλά ψηφίζει. Θυμηθείτε πως παρουσίαζαν τις εκλογές ως εκτροπή. Μα και πως θεωρούν ύψιστη αμαρτία και καταστροφή ένα δημοψήφισμα! Πόσο μάλλον όταν αυτός ο λαός είναι οργανωμένος και μαχόμενος. Όταν δεν αναθέτει και παρακολουθεί, αλλά απαιτεί και επιβάλλει.

Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα...

Διαβάστε και εδώ:

Η αριστερά στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ στις “100 πρώτες μέρες”

Η “επόμενη μέρα” είναι σήμερα. Η ενδιαφέρουσα εποχή είναι μπροστά μας...